

Příběh vozíčkáře – scénář

Martina Pejchlová

Motiv: přizpůsobení se změně, obrat životních postojů, boj s osamělostí, naděje

Námět: Posluchači skrze příběh mladého vozíčkáře zjistí, jaké je ocitnout se po úrazu z větší části odkázaný na pomoc druhých. Jaký to má dopad na vztahy? Jak se žije člověku, který je duševně zdravý, ale tělo ho neposlouchá. Většinu času tráví mezi čtyřmi stěnami pokoje. Co dělá? Co cítí? Kde bere naději? To jsou otázky, na něž bude tento audio dokument hledat odpovědi.

Protože od úrazu uplynulo několik let, je to příležitost bilancovat. Zde je ovšem velmi nutné vyhnout se patosu. Předpokládám, že emotivní nebude jak můj protagonista svou situaci prožívá (protože měl dost času všechno zpracovat), ale co říká. To klade vysoké nároky na postprodukcí.

Aktéři: Štěpán (kluk na vozíku), jeho rodiče, kamarádi, fyzioterapeutka, a ostatní, které potká, já

Místo: domov, auto, nemocnice, případně netypické místo (pokud by jel např. na výlet)

Čas: den v životě vozíčkáře (reálné nahrávání zhruba měsíc)

Nahrávací prostředky: telefon a diktafon

Děj: Audio dokument bude komponován jako krátký časový úsek jednoho nebo pár dní. Dějovou linkou budou nejdůležitější věci řekněme fyzického rázu. Kdo a jak ho budí, obléká, co celý den dělá, odjezd na cvičení nebo vyšetření do nemocnice, kontakt s kamarády prostřednictvím videoher atd. Případně výlet nebo jiná neobvyklá akce. Většinou půjde o situace, ruchy a situační rozhovory.

Vyplýnout by měly věci, které si zdravý člověk neuvědomuje. Typu: ne každý vozíčkář má současně zdravé ruce, ne každá rovina je opravdu rovná apod.

Velký prostor dostanou psychická témata od banálního „jaké to je“, po představení a rozvedení vnitřních hodnot, které se po úrazu změnily. Budu se snažit klást důraz na vykreslení jeho povahy, která by měla změny postojů pomoci objasnit.

Plánuji příběh vést mozaikovitě – od konkrétních věcí k závěrečné pointě, která útržky usadí na místo. Zatím ji nedokážu představit nebo pojmenovat, ale tuším, že tam bude.

Moje intervence: Štěpánův příběh velmi dobře znám. Spoustu věcí, na které se budu v dokumentu ptát, už jsme spolu probírali. Proto mám strach, jak nahrávání pojmut, aby nepůsobilo „nahrané“.

Cíle: Vhled do osobního prožívání člověka na vozíku. Přiblížit, co je pro něj důležité, co nejvíc řeší v praktické i emocionální rovině. Implicitně by si to posluchač mohl porovnat sám se sebou.

Z audio dokumentu by mělo být patrné, že všichni vozíčkáři nejsou stejní. Co do postižení ani psychického prožívání. Toto uvědomění by mohlo představovat vodítko k tomu, jak se případně k vozíčkářům chovat.